

Her Gün Yeniden Hatırlıyorum Seni

– Artist Şair · 16 Temmuz 2015

... Aylar evveline gidiverdi Eylül. Her daim aklının bir köşesindeydi fakat bu denli hiç düşünmemişti ve hissetmemişti. Söylendi kendi kendine "Olacak şey değil." diye.Ankara olabildiğine soğuk,sis çökmüş şehre ve garip olanı bunların hepsi olağan şeylerdi. O zaman neydi aklına takılan? Sisli sokaklarda yürümeye devam ederken kulağına radyoda çalan bir şarkı çalındı. Duydum ki unutmuşsun gözlerimin rengini... Tesadüf mü demeli yoksa kaderin cilvesi mi ? O gecedен sonra onu hatırlatacak şeyler hiç bu kadar belirgin olarak karşısına çıkmamıştı. Gökyüzü bugün sisli,puslu başkente rağmen alabildiğine mavi,şarkılar hafızasını yokluyor ve Ankara Mavi'ye hasreti sanki bütün çıplaklığıyla resmediyordu. Dalgındır eve geldiğinde. Kaleme kağıda dert anlatacak kadar bile toparlayamadı kafasını. O kocaman hayal yine gelmiştir,hiç çıkmayan bilincine. Uyumak der uyumak,en iyisi biraz uyumak. Rahatsız bir koltukta,derinlere dalmadan. Başını altına çocukluğundan beri onunla uyumayı adet edindiği yastığını alır ve kapatır gözlerini. Başkent en hareketli saatlerini yaşarken yavaş yavaş uykuya dalar Eylül. Birden kapı çalar. Yerinden fırlar ve heyecanla açar kapıyı. Yine asaleti,güzelliği ve unutana sitem eder gibi bakan masmavi gözleri karşısındadır işte. Ses etmeden girer içeri İstanbul'un en güzel mavisini. Koltuğa oturur ancak sükunetini bozamaz. Ne söylenecek söz vardır ne de sözlere imkan verecek bir an. Ülkenin başkentinde ömrünün başkenti vardır ve karşısında büsbütün oturmaktadır Eylül'ün. Özlem iyice arsızlaşmışken ne büyük şereftir böyle. Ellerinin kokusuna,sesine,nefesine duyulan koca bir özlem vardır elbet ta içinde. Ama onu bir kez görmek yeterlidir bütün bu hasretleri bitirmeye. Fazlasında gözü yoktur. Aklından tamda bunlar geçerken Mavi ellerini tutar Eylül'ün. Buz kesmiş elleri terlemeye başlar.Bu ne müthiş heyecandır böyle. Derken yine bir kapı sesi çok derinlerden. Tekrar ve tekrar,ısrarla vurulmaktadır kapıya. Gözlerini açtığında az önceki heyecanın yerini kocaman bir hezeyan alır. Elleri terlemiş,kalbinde bin bir his ancak karşısında yine bir not defterinden başka bir şey yoktur. Aldırış etmez çalan kapıya çünkü şuan yaşadığının yanında hiç bir önemi yoktur. Terlemiş elleriyle kalemi tutar ve sayfaları çevirmeye başlar. Geçtiği her sayfada ona yazdığı dizelere ilişir gözü ama aldırış etmez. En sonunda boş bir sayfaya gelir ve hem kalbine hem kağıda düşer notunu:
" Unutmak ne haddime,her gün yeniden hatırlıyorum seni..."